

[Landbrugsministeren.]

men erfaringerne fra udlandet viser, at det praktisk talt ikke er muligt at få den udryddet, når den først er blevet almindelig.

Forslaget indeholder i § 7 nærmere regler, forsåvidt angår fremgangsmåden ved konstatering og behandling af de af loven omfattede sygdomme. I overensstemmelse med en række nyere udenlandske love og med de på grundlag af den hidtidige bipestlovgivning herhjemme indhøstede erfaringer foreskrives udstrakt anvendelse af tilintetgørelse af angrebne bifamilier og inficeret materiel. Da der ikke efter forslaget ydes biernes ejer erstatning for hans tab eller for det arbejde, som han er pligtig at yde tilsynsmanden, kommer biavlerne på denne måde selv til at yde et meget væsentligt bidrag til sygdomsbekæmpelsen. Dette tab for biavlerne må i de første år endda antages at overstige statens udgift, idet værdien af de i 1947 tilintetgjorte bifamilier af udvalget er angivet til 132 000 kr.

Da forslaget foreskriver tilintetgørelse af bier m. m. i videre omfang end den hidtidige lov, forøges risikoen for fejl fra tilsynsmændenes side, og forslagets § 7, litra g, indeholder derfor mere detaljerede regler end den nugældende lov om voldgiftsbehandling af erstatningskrav af denne art.

Der er endvidere i § 7, litra h. indføjet en bestemmelse, hvorefter bigårde, i hvilke der er konstateret tilstedeværelsen af smitsomme sygdomme hos bierne, eller hvori sådan sygdom formodes at forekomme, sættes i karantæne, indtil der er sikkerhed for, at bigården er rensat. I karantæneperioden er det forbudt fra den pågældende bigård at bortflytte eller bortsende bier, honning, voks og alt til bigården hørende materiale. Efter flere udenlandske lovgivninger gælder et sådant forbud for hele den egn eller det landområde, hvori der befrygtes eller er konstateret smitsomme sygdomme hos bierne, men da der herhjemme forekommer sådanne sygdomme i alle landsdele, kan en så vidtgående regel ikke praktiseres hos os uden at lægge biavlens hindringer i vejen.

I forslagets § 8 er der samlet en række forskellige bestemmelser af almindelig forebyggende karakter. Som nr. 5 har man optaget det hidtil ved landbrugsministeriets bekendtgørelse fastsatte forbud mod at flytte bifamilier uden forud indhentet sundhedsattest. Den hidtidige bestemmelse, landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 168 af 27. marts 1945 om foranstaltninger mod bipest, har kun omfattet ondartet bipest. Forslagets regel i § 8, nr. 5, omfatter tillige åben bipest og stenyngel og er endvidere

udformet i overensstemmelse med fornævnte karantænebestemmelse i forslagets § 7, litra h.

Med hensyn til forslagets øvrige bestemmelser, hvoriblandt findes en række bemyndigelsesregler, der tilsigter at skabe mulighed for en hurtig indgriben fra administrationens side i påkommende tilfælde og at muliggøre en afpasning af lovens gennemførelse efter de erfaringer, der efterhånden indhøstes, kan jeg i det hele henholde mig til udvalgets betænkning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale dette lovforslag til det høje folketinges villige behandling. Da det, for at biavlerne kan få gavn af denne revision af bipestloven i den kommende sæson, er meget ønskeligt, om loven kunne træde i kraft til 1. april 1949, tillader jeg mig endvidere at anbefale lovforslaget til en hurtig behandling her i tinget, hvilket jeg finder forsvarligt, når man tager de omfattende forarbejder i betragtning.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om eftergivelse af kommunehjælp og om ekstraordinær adgang til aldersrente.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4223; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3126).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kaj Andresen: Jeg vil gerne sige, at det er med tilfredshed og glæde, mit parti ser på det lovforslag om eftergivelse af kommunehjælp og om ekstraordinær adgang til aldersrente, som den højtærede socialminister her har fremsat. Det er min overbevisning, at det vil blive modtaget med stor sympati ude i kommunerne, og først og fremmest vil det naturligvis vække glæde hos de mange rundt i landet, der berøres af lovforslagets bestemmelser. Det er ganske naturligt, at rigsdagen benytter en så ekstraordinær begivenhed som hundredårsjubileet for grundloven, svarende til, hvad der er sket ved Danmarks befrielse og ved tronskiftet, til ved lovgivning at komme hårdt ramte medborgere til hjælp og gengive dem rettigheder, de har mistet.

Udviklingen i vor sociallovgivning har jo glædeligvis været den, at medens ydelser efter den gamle fattiglov medførte strenge retsvirkninger i alle tilfælde, så anlægger man nu et mere humant syn på, om offentlig hjælp skal medføre tab af valgret og